

HECE TASLARI

aylık şiir dergisi

82.on5aralık2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarслан

kapak fotoğrafı

yasin mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh. 32077. sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat / kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

82. sayı 15 Aralık 2021

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Ahmet Efe / Cennet Koyu
- Hüseyin Kaya / Hicret/Rüya
- Ali Kemal Mutlu / Od'a Verdim Yüreğimi
- Yaşar Bayar / Eylül Albümü
- Kenan Yavuzarslan / İkrar-ı Besm-i Elest
- Abdülkadir Doğan -Metin Özarслан-
Erhan Çapraz / 3x3x3 Müşaaare...
- Metin Mert / Mazlum Topraklar Ağdı
- Zekeriya Yılmaz / Hayâlin
- İbrahim Sağır / Dağlara
- Mustafa Doğan/ Al Mektup
- Mustafa İmir / Zaman
- Muzaffer Ceylan / Ölü Aşk
- Ercan Haney / Gülüm
- Güldərən Vəliyeva / Bayatılar
- Yasin Şen / Gözlerin
- Nihat Yücel / Kırk Işık Kız
- Ahmet Sami Benli / Anne Gibi
- Satılmış Şen / Dilden Gelen
- Tayyib Atmaca / Dokunan Şiirler -25-
- Mustafa Sade / Sâfi Aşk

● Ahmet Efe

Cennet Toyu

Yâr nasıl söyleyeyim
Sanki büyü var sende
Âkili mecnun eden
Leyla huyu var sende

Şerhine girişilmez
Künhüne erişilmez
Ve asla yarışılmaz
Derin kuyu var sende

Âşıklara çatarsın
Birbirine katarsın
Sevda oku atarsın
Aşkın yayı var sende

Bak nice kulun hâli
Çok görme sen visâli
Elif kâmet misali
Servi boyu var sende

Mâsivâdan kaçarsın
Misk ü amber saçarsın
Pervaz edip uçarsın
Anka tüyü var sende

Mevsim bahar, kiraz ver
Hem sermedî bir haz ver
Çok susadım biraz ver
Kevser suyu var sende

Ruhumun fermanısın
Derdimin dermanısın
Gönlümün sultanısın
Cennet toyu var sende

● Hüseyin Kaya

Hicret

nasıl olsa bir daha yolun düşmez yoluma
nasıl olsa öldürür nasıl olsa bu kahır
ve düşmez nasıl olsa yüzün yüzüme daha
kalsın ağrım altında böyle benimle bu sır

sen hayat de ben ağı, araya koyduğuna
sen hayat de varımdan yoğumdan olduğuma
ey gönlüme sığıp da sığmayan hikâyeme
sen hayat de bu acı kıyıya vurduğuma

yağmalanmış ömrümün yasını tutuyorum
eşiğinde hicrete açık kapılarının
yalnız ve yabancıyım, üstelik üşüyorum

mor dağlara saldıgın suskun menekşelerin
ve dağımda patlayan kızıl güllerin için
ve en çok senin için hep en çok senin için
ben seni ağlayarak gideceğim ülkemden

Sessiz Rüya

hastasın sesinde kuş yorgunluğu
ellerin eylüle yürüyen yaprak
kalbine çiğ düşmüş gözlerin buğu
usanmış içinde ağlayan ırmak

saçların yılların selinde yunmuş
silinmiş yüzünden izi baharın
gelip de usulca ruhuna konmuş
ürkek kelebeği uzak dağların

yorulduğun yerde bitmiyor dünya
değilmiş ilacı her şeyin zaman
yaşamak dediğin sessiz bir rüya
sözcüklerin kayıp dudakların kan

● Ali Kemal Mutlu

Od'a Verdim Yüreğimi

Nedamet babında her dem
Yanar yüreğim ha yanar
Bir sevdanın tâlibiyem
Yüreğim kanar ha kanar

Mihri zuhreder esrarda
Nura gark olur ısrarda
Riyaya mesken ikrarda
Donar yüreğim ha donar

Rahmeti yağar "hû" ile
Hoşgörünün ruhu ile
Bu mukaddes buğu ile
Yunar yüreğim ha yunar

Alıp öze afrasını
Atar kibrin tafrasını
Ahi Evran sofrasını
Sunar yüreğim ha sunar

Bürünüp hasret yağına
Tutuşur aşk çerağına
Turna olup Hak bağına
Konar yüreğim ha konar

Zandan uzak kalmayanı
Özün kâmil kılmayanı
Muhabbeti olmayanı
Kınar yüreğim ha kınar

Bu yol ki çile yoludur
Bahr-i merhamet koludur
İmtihan ile doludur
Sınar yüreğim ha sınar

Çırpıp Yunus kanadını
Kırar dünya inadını
Bektaş gibi yâr adını
Anar yüreğim ha anar

Marifeti kılıp koza
Bulanmadı kire, toza
Sabrın yarasını tuza
Banar yüreğim ha bana

Nefsin tutarak gemini
Hazza zerk eder em'ini
Ol hakikat zemzemini
Kınar yüreğim ha kınar

● Yaşar Bayar

Eylül Albümü

I/

Sarı safran ve pelte; buğulu bağ, dalgın ay
Serin/sırlı ipeksu; başında nemli bir tül
Her damla, düş ötesi, kırılmış mühre ve fay
Uçuşur bulut mendilleri, bahçelerle kül
Dalgın bir tecessüsle yapraklar yerde kalır
Rahlede bir imgelem, hep aynı bağlaç: eylül
Gün batar, güller kurur; bir inik perde kalır
Serin/sırlı ipeksu; başında nemli bir tül
Rahlede bir imgelem, hep aynı bağlaç: eylül

II/

Raks eder yakamozlar, ayna içinde esir
Hâlesi çoktan yitmiş bir rüyâ denizinde
Sararmış, solgun resim; nemli, küskün, münkesir
Tekvin nağmeleriyle gider ayın izinde
Rüzgârın dudağında eriyor düşsel sütun
Çöllerin taşı(r)dığı bir sevgili dizinde
Melâl: acı, kırağı; kor, kül ve bukalemun
Hâlesi çoktan yitmiş bir rüyâ denizinde
Çöllerin taşı(r)dığı bir sevgili dizinde

III/

Her yer enkaz ve leke; boş ve tenhâ yamaçlar
Mecâlsiz ölü evi; kimsesiz ve mükedder
Secdeye kapanmış sis; hasta yüzlü ağaçlar
Hırpani bir sözlükte: günler gibi ömürler
Kül kokulu küheylan, gül/kanadı budanmış
İlkyazın mülkü talan; giryân, iğdiş, derbeder
Ne varsa mâsivâda hep mecaza adanmış
Mecâlsiz ölü evi; kimsesiz ve mükedder
İlkyazın mülkü talan: giryân, iğdiş, derbeder

IV/

Bir semenderin sütü ıslak buluta gebe
Zaman çöl fırtınası: dürülmüş hâtırâtlar
Tensiz ve çıplak ve mağrur ve ebe: göçebe
Usun burgacından ayrılıyor kanatlar
Hüzün tayfının rengi su üstünde yüzüyor
Meçhul bir karanlığa dökülüyor hayatlar
Şeffaf örüntülerden ışıklar süzülüyor
Zaman çöl fırtınası: dürülmüş hâtırâtlar
Meçhul bir karanlığa dökülüyor hayatlar

V/

Vehm ettikçe mayi endişe, varlığa sızar
Boşaltıyor toprağa özsuyunu karanlık
Gönül, her yokluğu hep perde inerken anlar
Eylül: Yoksa teyellenmiş ölüm müdür artık
Ömürler böyle geçer, yasa bürünür düşler
Şebnemler üstünde nem... Saçlar başlar dağınık
Sükût insanı yorar... Ağlar şimdi gülüşler
Boşaltıyor toprağa özsuyunu karanlık
Şebnemler üstünde nem... Saçlar başlar dağınık

VI/

Mütehammil 'kün' günde; dönüyor yerküresi
Bir yağmur kuşu durur çeşmelerin tasında
Sanki tekrarlanıyor Sâd ve İsra sûresi
Bir Yusuf sessizliği nakşetmiş aynasında
Ah, epik ibrişimler örüyor çelengini
Tutkuyla titreşirler son ufkun atlasında
Yaralı zakkum gibi yangın sarmış engini
Bir yağmur kuşu durur çeşmelerin tasında
Tutkuyla titreşirler son ufkun atlasında

VII/

Kanamalı bu göğün, olsa da ağzı dili
Neden bir kuğu gibi vuruyor soyca kanat
Kimin için sallıyor şu sapsarı mendili
Kalbi niçin aksayan, kurulmamış bir saat
Tutmuş, ürkünç, sanrılı en incelmış dalından
Yok olmuş cam fânusta, d/ipsiz harf: eylül... Heyhat
Arz'ın akkor zamiri, cebinde kırık zaman
Neden bir kuğu gibi vuruyor soyca kanat
Yok olmuş cam fânusta, d/ipsiz harf: eylül... Heyhat

● Kenan Yavuzarslan

İkrar-ı Bezm-i Elest

Kavlimiz tek sılamızdır biliriz cancağızım
Ne kadar firkate düşsek geliriz cancağızım

Aşkımız üstüne verdik diye ikrarımızı
Sözümüz hükmüne sadık kalırız cancağızım

Vâdedir bâdenin en çok yakışan kafiyesi
Bir serin sâyede rahmet buluruz cancağızım

Kıssadan kâh neşe, kâh gam, süzeriz hissemizi
Payemizdir, payımızdır alırız cancağızım

Gece mehtâba çıkarken, söze uğrar yolumuz
O muhabbet ile sarhoş oluruz cancağızım

Edibin hasleti tektir, o da illâki edeb
Şiirin nârını külden eleriz cancağızım

Nefesin zerresi yüküdür, canı tuttuysa nefis
Biz o yüzden yaşıyorken ölürüz cancağızım

● Abdülkadir Dağlar - Metin Özarslan - Erhan Çapraz

3x3x3 Müşaaare...

Abdülkadir Dağlar

Devlet kuşu gölgesini çekeli
Menzil ırak yalın ayak baş kabak
Türk töreyi terk edip de göçeli
Fikir çorak zikir kurak taş tabak

Metin Özarslan

Millet kendi benliğinden geçeli
Kara şafak, gri afak, yön sazık
Bigânelik libasını biçeli
Çullar tuzak, renkler tozak, yen uzak

Abdülkadir Dağlar

Dün gökтейdik yarın yerin altında
Bir varmış bir yokmuş masal tahtında
Üç elma paylaştık bıçak sırtında
Biri bayrak biri kısrak kaş orak

Erhan Çapraz

Töremizdir cananımız canımız
Hak yolunda Hannan'ımız hanımız
Yusuf, Yakup Ken'an'ımız kanımız
Cevher yaprak makas tarak saç toprak

Metin Özarslan

Zalimin yüreği korkuyla vursun
En öndeki safta son kuzu Dursun
Yiğitler çizmeyi kanla doldursun
Elde bayrak önde sancak bin mızrak

Abdülkadir Dağlar

Cibâli dağlardan indi ineli
Ağır başlı durur yanık sîneli
Törelidir sağnak yağmur dineli
Kar yağdı mı uzar tozar yaş kayak

Erhan Çapraz

Saye salmış tüm cihana kuşumuz
Bu yolda bir erkeğimiz dişimiz
Asan eyler Hak Teala işimiz
Yünlü yapak beyaz topak ip apak

Metin Özarslan

Nefsin yedeğine girenler girsin
Tevazuya ara verenler versin
Mümtenî hevesle görenler görsün
Zirve batac zırva durak yan sokak

Erhan Çapraz

Rah-ı hakta *Lutfî* elhamdulillah
Ne dilerse olur ol hükmülillah
Daim dilimizde eşşükrülillah
Elde varak okur sebak her dem sak

(21.05.2021 - 22.35)

● **Metin Mert**

Mazlum Topraklar Ağdı

Eli bağı dili yok göz görmez yürek sağır
Bir hissizlik çağı ki kederler tüyden ağır

Her taraf alev alev yüzleri barut ve kül
Ey gözyaşım bari sen, bu yangına sen dökül

Burda Irak Suriye orda Keşmir Arakan
Afrika'da isimsiz bilmem kaç milyon insan

İşte ağlıyor Kudüs, doğranıyor Türkistan
Güller gibi düşüyor toprağa binlerce can

Ceddimin hatırası yavaş yavaş eridi
Göğsümün ortasından geçer Gazze Şeridi

Çin'i Hind'ten ayırma vatanları Çindistan
Zahirde ayrı ayrı fakat zülüm tek vatan

Gerçek sahte hangisi, iç içe geçmiş yüzler
Kuzu postuna girmiş kana susayan gözler

Bölüyor parsel parsel işkilli teraziyle
Tapu tescil kadastro işi hep araziyle

Medeniyet ölçüsü vitrine ince paspas
Küflenen bedenlere kokulu temiz libas

Hiç akla gelir miydi benliğini unutsun
Evlad-ı âliosman böyle muhal yol tutsun

Gözlerindeki ufuk kızıl kana boyansın
Zulmette kalan umut son bir alevle yansın

Rabbim artık durulsun dünya nefret ve kinden
Suçlu masum sorulsun çocukların kalbinden

● Zekeriya Yılmaz

Hayâlin

Gecenin koynunda, hicran deminde
Usulca kapıyı vurdu hayâlin
Sanki hakikatten süzölmüş gibi
Öylece karşımda durdu hayâlin

Yâr diye sineme sardım kokladım
Yüreğimin derûnunda sakladım
Öylece sabaha kadar bekledim
İçimde bir gizli sırdı hayâlin

Unutturdu keder ile gurbeti
Bitirdi bağrımı yakan hasreti
Leb-i şirindeki balı, şerbeti
Meşk eyleyip bana verdi hayâlin

Belki bir hayâldi, belki de düştü
Canıma kıpkızıl bir ateş düştü
Zannettim ki yolum cennete düştü
Beni ta yürekten sardı hayâlin

Ondan beri uyku girmez gözüme
Buruk bir tebessüm kondu yüzüme
Bir lahza armağan edip özüme
Saati hasrete kurdu hayâlin

● İbrahim Sağır

Dağlara

Usandım hayatın keşmekeşinden,
Kendimden bu gece kaçtım dağlara.
Dumanlı göğsüne başımı koydum,
Bütün sırlarımı açtım dağlara.

Göge kement attım bulutu tuttum,
Gül dalında ninnilerle uyuttum,
Gönül gurbetinde aşkı unuttum,
Bulurum sanarak geçtim dağlara.

Hakikat şehrinde hâyali gördüm,
Ufukları bir eski bohçaya dürdüm,
Hayata keyfimce nakışlar ördüm,
Süs diye gelinlik biçtim dağlara.

Bitmeyen besteler dinledim ney'den,
Ruhumu geçirdim zorlu deneyden,
Kurtuldum vesvese denilen şeyden,
Kuşlara özendim uçtum dağlara.

Suya kulak verdim nâlemi duydum,
Altıma post diye gölgemi yaydım,
Ferhat'ın yerine kendimi koydum,
Gönül sırlarını saçtım dağlara.

İnsanlar muamma hayat bilmece,
İsyanımı azat ettim bu gece,
Asuman kelime, yıldızlar hece,
Huzur aramaya göçtüm dağlara.

● Mustafa Doğan

Al Mektup

Kaldır kutlu başını rüzgârın nazlı gülü
Özgürlüğüme tuğra varlığıma ülküsün
Üstüne titrediğim has bahçenin bülbülü
Muhabbet sevdasıyla bestelenmiş türküsün

Yıkanıp sabahında binlerce yıllık düşün
Şanla süzül gönderde kandan kırmızı Burak
Semanın gerdanında parıldarken gülüşün
Üstünde ölmek bile en şerefli iştihak

Muhabbetini bilen hudut çizemez sana
Okyanuslar misali suretinin deseni
Çehrendeki tebessüm Hızır olsun tasana
Bil ki! Kumaşın değil mübarek kılan seni

Aşkla ıslansın dudak, öperken seni alın
Yıldızına yıldızlar gıpta ederek baksın
Kamaştırsın gözleri renklerin şahı 'al'ın
Hilalin yıldız aşkı sonsuzluklara aksın

Etrafında dönüyor dört mevsim yedi bölge
Hürriyet pınarının abı-ı hayatı sensin
Otağların burcusun arşın altına gölge
Yoldaş ol bulutlara yerin üstü şenlensin

Cem edip cümle canı sınırların içinde
Ayırıp kayırmadan aynı safta topladın
Şehadet boyası var o kırmızı saçında
Ölümüne sevdıyla yürekleri kapladın

Al mücella göğsüne ak ipekli şal takın
Göğü delen görkemin nihayetsiz çağrıdır
Sakin çehreni "çatma" kutlu yarınlar yakın
Bu dilsiz topraklar ki; şehedanın bağıdır

Sensin; vatan sağ olsun derken dayanağımız
Sensin; gözyaşlarının en namahrem lehçesi
Sensin; kor menzillerde huzur barınağımız
Sensin; musallaların cennet kokan bahçesi

Ey Ümmetin duldası ey Mukaddes hediye!
Seyrine safa durup ömür boyu bakayım
Kelimeler şanına selam versinler diye
Seni yazan harflere bırak yıldız takayım...

● Mustafa İmir

Zaman

'An'dan sonsuzluğa sanal sürece
Geçen her bir yılı anmadır zaman.
Zerreden küreye evren görece
Düşünce selinde sınımadır zaman
Benliği yokluğa sunmadır zaman.

An, gün, ay, yıl hepsi birer hecelik
Ömür dediğimiz, düştür gecelik
Kavramak, anlamak, bilmek nicelik
Yanılıgyı gerçek sanmadır zaman
Edinim ufkunda bunmadır zaman.

Gökte yıldız; yerde hava, su, toprak
Dallardan dökülüp çürüyen yaprak
Kederle, acıyla hayıflanarak
Kaygıları muta yonmadır zaman
Kısacık hayatı tınmadır zaman.

Damarda akan kan, giden emektir
Maddeyi manadan silkelemektir
Âlemden âleme göçmek demektir
Bir hazan hüznünde donmadır zaman
Her kış ortasında yanmadır zaman.

Farklı dünyalarda yalnız dolaşmak
Aynılığın kıyısına ulaşmak
Vakit denen görüngüyle yarışmak
Mutsuzluk suyunda yunmadır zaman
Ekmeği umuda banmadır zaman

Dost bilinen bilinmezle savaşmak
Akılda, gönülde, ruhta ayrışmak
Kırılmak, dökülmek, sonra yatışmak
Bir gönül dostunda onmadır zaman
Geçip gidenleri anmadır zaman.

Başı, sonu bilinmeyen bir yolda
Varsılı, yoksulu benzeşir salda
Ben de sığınayım bir kuytu bul da
Yüreklere teller konmadır zaman
Geçen ömürlere yanmadır zaman.

Belki 'var olma'nın öteki adı
Gönüllerde sevgi, muhabbet tadı
Ağarmaz gün, bitmez gece olmadı
Özlenen canlara kanmadır zaman
İlahi bir aşkla yunmadır zaman.

● Muzaffer Ceylan

Ölü Âşık

Bir yaz yağmurusun sen sokağında
Hasretliğin senin böyle her gece
Sanki gözyaşından sel yanağında
Kalbime süzülen sessiz ve ince

Sararken dört yanı uçsuz karanlık
Pencereme vurur ayın ışığı
Görmek hevesiyle seni bir anlık
Dirilir mazimin ölü aşığı

Cebimden bir elmas düşürmüş gibi
Seni sokak sokak kan ter içinde
Ararım temmuzda üşürmüş gibi
Caddelerde ela gözler içinde

Gerçeği aramak bir hayal gibi
Bulmadan kaybetmek zordur sevgili
Dağdan dağa seken bir maral gibi
Peşinde soluğum kordur sevgili

Ben hercai güneş çok uzaklarda
Doğdum mu battım mı bilemedim ki
Eledim renkleri lal dudaklarda
Serseri dolaştım gülemedim ki

Sen bir gülle gelen bahar gibiydin
Beyhude ömrümün sevda çağında
Mevsimi şaşırmış bir kar gibiydin
Delişmen gençliğe veda çağında

● Ercan Hanay

Gölüm

Mehmet Yüzbaşı'ya...

Hayat ölüme gebe
Ölüm hayata ebe
Sana bana galebe
Çalmazsa olmaz gülüm

Hayat memat mesele
Hayatı al kesele
Ayağında kösele
Vurmazsa olmaz gülüm

Ölümünden ötede yâr
Ölümünden geçene var
Yaşarken ölene kâr
Etmezse olmaz gülüm

Ateş yakar su boğar
Her can ölüme doğar
Ölümünden canlı ne var
Bilmezse olmaz gülüm

Doğdurup öldürene
Ağlatıp güldürene
Birine bin verene
Dönmezse olmaz gülüm

Ölümlüsün bilirsin
Ölürsen dirilirsin
Hesabını verirsin
Almazsa olmaz gülüm

Giderayak ecele
Adını an hecele
Koynunda hep gecele
Sarmazsa olmaz gülüm

● Güldərən Vəliyeva

Bayatılar

Əziziyəm, ha sarı,
Aşmaq olmur hasarı.
Yaramı yar qanadıb,
Ha düşünlə, ha sarı...

Əzizim, bilməyənin,
Öyrənib bilməyənin.
Dərdini mənə verin,
Dərd çəkə bilməyənin.

Əziziyəm, bilməzdim,
Ağlayardım, gülməzdim.
Səndə də vəfa yoxmuş,
Mən ki, belə bilməzdim.

Əziziyəm, gül balam,
Çiçək balam, gül balam.
Gecə-gündüz iyləmə,
Mənim qızılgül balam.

Əziziyəm, o damda,
Kimlər yaşar o damda?
Mənə atəş nə lazım?
Atəşəm də, odam da!

Əziziyəm, o damda,
Gözüm qaldı odamda.
Yarım elə yandırır,
Çınqıyam da, odam da!

● Yasin Şen

Gözlerin

Bir sevdâ derdiyle yanar gözlerin
Gözyaşın sanırım kanar gözlerin
Ürkek kuşlar gibi gezer bir zaman
Gönül yücesine konar gözlerin

Visâli ararken senin özünde
Bir elem duyarım güzel yüzünde
Huzûru derinden duysam sözünde
Derdimi derinden anar gözlerin

Yüzüne hasretle bakarsam eğer
Bu kalbi derdine yakarsam eğer
Ve ansızın yola çıkarsam eğer
Önüne hüznle iner gözlerin

Bir alevdir sanki içimde kanım
Gönlümde ateşin serinken tenim
Daima bu demde gönlüme benim
Yaz yağmuru gibi siner gözlerin

Bakışın alevdir şu dertli cana
Bir bitmez hasreti duyarken sana
Bu veda deminde durmadan bana
Aşkının korunu sunar gözlerin

Dinmiyor içimde beni yakışın
İzleri kaybolmaz kalpte nakışın
Söylüyor gecemde, yorgun bakışın
Bir yıldız misâli söner gözlerin

Kırk Işık Kız

-Kurtuluş Savaşında kırk gün Kur'an okuyan kırk ışık kız'a-

Kırk
Kırk bakire
Kırk bakire kız
Kırk bakire kız kırk gün
Kırk kutlu evde toplandılar
Diz çöktüler secdeye kapandılar
Huşu içinde sessizce Kur'an okudular
Kırk kız kırk gün kırk ikindilere kadar
Sabrı-acıyı ve kurtuluş umutlarını
Ulu Tanrı'ya açılan avuçlarıyla
Ayet-ayet gökyüzünü dokudular
Kırk bakire kız kırk gün
Kırk bakire kız
Kırk bakire
Kırk

Kırk
Kırk bayrak
Kırk bayrak kız
Kırk bayrak kız kırk gün
Zaman ve mekân dışı yaşadılar
Küüt-küüt attı utku nabızlarında
Savaş açtılar dillerinde Kur'anla
Bütün cephelerde ölümlere koşan kızlar
Savaşan onlardı ellerinde Kur'anla
O günden beri hâlâ dalgalanır
Ufuklarda bayraklaşan kızlar
Kırk bayrak kız kırk gün
Kırk bayrak kız
Kırk bayrak
Kırk

Kırk
Kırk ışık
Kırk ışık kız
Kırk ışık kız kırk gün
Bitmeyen karanlık geceleri
Birer güneş olup aydınlattılar
Kimdiler-nerde mezarları bilinmez
Uçmağa doğru birer yıldız gibi aktılar
Karanlıklar Kur'anla ışıklандılar
Yüreklerindeki utku ışıklarını
Birer kandil gibi yaktılar
Kırk ışık kız kırk gün
Kırk ışık kız
Kırk ışık
Kırk

Kırk
Kırk gök
Kırk gök kız
Kırk gök kız kırk gün
Gök utkuları muştuladılar
Ölmezliğin sırrına ulaştılar
Yüzleri bir tolunay'dı kızların
Kaşları bir gerilmiş yaydı kızların
Her biri bir Asena'ydı kızların
Demir dağları delip aştılar
Gök çıkırgı kargışladılar
Kırk gök kız kırk gün
Kırk gök kız
Kırk gök
Kırk

Kırk
Kırk umut
Kırk umut kız kırk gün
Tanrı'nın adıyla başladılar
Dua-dua Ayet-ayet Sure-sure
Kur'anı okudukça acunu unuttular
Kırk kız kırk mavi kanatlı güvercin olup
Gökyüzüne doğru kanat açıp uçtular
El verdi gök erenler ellerine
Erenler sırlarını açtılar
Kırk umut kız kırk gün
Kırk umut kız
Kırk umut
Kırk

Kırk
Kırk kurt
Kırk kurt kız
Kırk kurt kız kırk gün
Bilediler öfkelerini bilinçle
Yumruklarını gökyüzüne kaldırdılar
Gökyüzünü öfkeyle-hınçla yumrukladılar
Bakışları kurt bakışlı-özleri kurt soyundan
Tanrı önünde önce dua ettiler sonra
Yalın kılıç meydanlarda durdular
Döllendi özlerinde ak umutlar
Kırk kurt kız kırk gün
Kırk kurt kız
Kırk kurt
Kırk

● Ahmet Sami Benli

Anne Gibi

Bir evladın kokusunu
Bilen olmaz anne gibi
Baldan tatlı uykusunu
Bölen olmaz anne gibi.

Huzur verir nurlu yüzü
Bahara döndürür güzü
Çocuk kalan gönlümüzü
Alan olmaz anne gibi.

Görse bile yüz yaşını
'Kuzum'der, okşar başını
Ağlayınca gözyaşını
Silen olmaz anne gibi.

Gitmeden bil değerini
Kimse doldurmaz yerini
Büryân olmuş ciğerini,
Delen olmaz anne gibi.

Ayağının altı cennet
Hürmet eden bulur devlet
Gül saçarak demet demet
Gülen olmaz anne gibi.

Bu fâniden geçtiğinde
Öksüz koyup göçtüğünde
Şol cennete uçtuğunda
Gelen olmaz anne gibi.

● Satılmış Şen

Dilden Dile

Etmedik yüreğe esir
Dile verdik türkümüzü
Kırık çömlek tutar mı sır
Sele verdik türkümüzü.

Yangın başlarken derinde
Duman durur mu yerinde
İlk sancının seherinde
Yele verdik türkümüzü.

Of dedik taşırdık kabı
Akıl yitirdi hesabı
Ok gibi çektik mızrabı
Tele verdik türkümüzü.

Bülbül ne gördü ki gülden
Ne çektiyse çekti dilden
Mecnunca topladık çölden
Çöle verdik türkümüzü.

Ufuk sisli yollar ıssız
Ne kavşak belli ne de iz
Kadir bilmez bir vefasız
Kula verdik türkümüzü

Her şairin bir kaderi olduğu gibi her kitabın da bir kaderi vardır. Şairin işi şiirini yazmak yayıncının işi ise şaire ulaşip yazdıklarını okuruyla buluşturmaktır. Eski zamanlarda böyle miydi bilmiyorum ama en azından olması gereken böyledir diye düşünüyorum.

Şairleri, yazarları edebiyat dergileri ortaya çıkarır. Her dergi kendi çapında bir okul olmak için çıkar değilse adı sanı unutulmuş ardından bir fatiha okuyacak kimsesi kalmamış kimsesizler mezarlığında dünyanın ters yüz edileceği günü bekleyen ölümler gibidir.

Şairler, yazarlar, belli bir zaman sonra yaşadığı toplumun değerlerine, diline hizmet etmek için omuzuna bir küfe alıp ömrü boyunca rahmetli Rahmi Eray'ın "Yaşamak hizmet etmek ve af dilemek için verilmiş bir müddettir" ilkesiyle hayatını vakfetmemişse kendisinden sonra gelecek nesillere karşı görevini yerine getirmeden göçüp gider, kalabalıklar arasında bir kalabalık gibi bir hayat sürer ve kendi yakıtını sırtına vurarak ayrılır bu dünyadan.

Edebiyat dünyasında önder olup, önden gidenlerin hayatları incelendiğinde hiç birisinin "bir eli yağda bir eli balda" olmamış, onurlu bir duruşla yaşadığı hayatın insana dokunabilirliği, etik ve estetik değerlerini bir ahlak ilkesi haline getirmeyi birinci derecede vazife bilmişlerdir.

Şair, şairi, şiir şiiri aşılır. Her şairin gönül ağacını da bir şair aşılır. Aşısız gönüllerin meyveleri ya dalında olgunlaşmaz ya da olgunlaşsa da kekre bir tat verir. Bu yüzden gerçek şair "oldum" demez. O şairin olduğu ve olgunlaştığı bazen yaşadığı çağda görülür ya da kendisinden sonra geleceklerin ortak kanaati neticesinde olduğu tescil edilir.

Şairin görevi yayıncıların kapılarını aşındırarak kitaplarını yayınlamak için araya hatırlı kişiler koymak değil, yazarak seferde olmaktır.

Tarihten günümüze milyonlarca şair gelip geçmiştir. Kimisinin bir kaç şiiri, kimisinin bir dörtlülüğü, kimisinin de bir dizesi kendisinden sonra gelecek şairlerin gönüllerini aşılayarak varlıklarını bir sonraki kuşaklara aktarmışlardır.

Şiir, şair için bir gaye değil, hayatı daha güzel hale getirebilmek için vermiş olduğu mücadelenin bir aracıdır.

Bazı şairler vardır bir kitabı ya da bir şiiri ile yüzünde oturtulacak yer bulunmaz el üstünde ya

da gökyüzünde geztilir! Bir şairi bu kadar taltif ederseniz boğazına ilmeği takmışsınız demektir. Geriye şairin tabureyi tekmelemesi kalıyor.

Bir şair az çok etrafında ya da kendisinden önce yaşamış şairlerle kendini bir tartar. Nerede olduğunu neleri yapıp yapmadığını ve neler yapması gerektiğini bilerek yürüyüşünü sürdürür. Bu yürüyüş esnasında eğer nefsinin cilvelerine aldanmaya başlar, birileri kulağına "birinci sınıf" şair olduğunu fısıldadığında kendisi de "ikincisi kim" dediği anda o şairden uzak durmak gerekir.

Özellikle günümüzde sosyal medya hesaplarında onbinlerce takipçisi olan ve adına özel gruplar oluşturulan şairlerin şiir kitapları baskı üstüne baskı yapıyor. Önemli olan bir kitabın çok basması değil gönüllerde karşılık bulmasıdır.

Bazı şairler vardır her tarafta görülmez ama duruşu ve şiirlerinde insana dokunan dizeleriyle devamlı gönlümüzde ayrı bir yer tutar.

Kırağı şiir dergisinde yolumuzun kesiştiği uzun yıllar gönül arkadaşlığı Kahramanmaraş'a geldiğim günden beri yalaşık altı yıldır da bu arkadaşlığı, yol arkadaşlığı ile sürdürdüğüm bir şair Yasin Mortaş. İnsan içine pek çıkmayan ama devamlı insan içinde uzun yüüyüşler yaparak yolda kalmaya devam ediyor.

İlk şiir kitabı *Güvercin Vadisi Şiirleri* üzerinden yirmi dört yıl geçmiş, onlarca şiir dosyası bir gün okur karşısına çıkmak için sırada bekliyor ama o, yayıncıların kapısını aşırılamayacak kadar utanç bir yüzle yüzünü eskitmemeye özen gösteriyor.

Hani sözümüzün başında her şairin, her kitabın bir kaderi vardır demiştik ya bu kaderi dolu dolu yaşayan şairlerden birisidir Yasin Mortaş.

Her ne kadar da iyi bir fotoğraf sanatçısı olsa da o, fotoğraf çekmeyi kendisi için bir "antidepresan" olarak görür.

Her şairin yaşadığı şehir ile bir gönül bağı vardır. Bu bağı şiirlerin arasına attığı küçük düğümlerle anlatmaya çalışır.

İşte şair, bu küçük düğümler birbirine ekleyerek bir kitap hacmine ulaşan şiirler yazar. Aslında Yasin Mortaş farkına varmadan tamamen bir şehir yazılan şiirleriyle kendisinden sonra gelecek şairler için de şehrin şiirini yazan bir şair olarak anılacaklar arasında şimdiden ismini yazdıranlar arasına girmiştir. Ben buradan bakınca böyle görüyorum, gelecek zamanlar bunu nasıl görülür onu bilemem.

Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürü Serdar Yakar Bey'in "Yazdığın şiirlerin öşürünü istiyorum" sözü ile *Maraş Saati*'i çalışmaya başladı. Her şehir yiğitliğin, delikanlılığın simgesi sayılan isimlerle anılır. Bu Erzurum'da "dadaş", Elaziz'de "gakkoş" Kahramanmaraş'ta "ede"dir. İşte bu edeler içinde öne çıkan bir isim vardır ki adı Ökkeş'tir ve şair *Maraş'ın Destan Saati*'nde Ökkeş'i şöyle anlatır:

"Ökkeş'im
kalbim göğü karşılayan nefesle kaim
çokça diriliş burcuyum/çokça Yusuf ve kuyu bildirisi
göğü yıkayan yıldızları not tutan seyyah
bir kervan seferi kanımda kızışan sızıyla
ben ikindi sükunetiğim uzadıkça hüzne /
ah Maraş seninle" s. 7

diye başlayan uzun şiirinde Kahramanmaraş'ın Fransızlara karşı yapmış olduğu savaşı bir kilime desen desen dokuyarak şöyle bitirir:

"ey
mısra kanatlı /içimdeki devinim
şiir şehrim, destanım
mürekkkep ol
kalemim ruhuna değince" s. 22

Şair, bize kah Eshâb-ı Kehf'e, götürür, kah be-destende gezdirdikten sonra, Kahramanmaraş'ın dağlarındaki endemik çiçeklere götürerek gön-lümüze dokuna dokuna şiirin kanatlarında uçurur.

Şairin şiir yolculuğunda yolunun kesiştiği, şair ve şiir gönüllü dostlarını da şiirlerine dahil eder. Ge-rek yaşayan dostları olsun gerekse dünyasını değiştirmiş dostları olsun, vaktin bir kavşağında beraber oldukları günlerin anısını tekrar yaşamak ve yaşatmak adına bir bakıma dilinden irticalen dizeler halinde dökülür ve sonra da şiire bürünür.

"Edebiyatın Başkenti" denilen bu şehirde hem Kahramanmaraş'ın hem de şairlerinin konu edildiği özel bir şiir kitabıdır *Maraş Saati*.

Bu şehirde yıllarca beraber olduğu acı tatlı günlerinin tamamına tanık olduğu şiir ve gönül olarak akrabalık bağı ile bağlı olduğu Mustafa Pınarbaşı, Yasin Mortaş için çok özel bir dosttur. Onunla birlikte uzun süre şiir talimleri yaptılar. Mustafa'nın kendinde olmadığı zamanlarda yanında oldu.

İşte Mustafa Pınarbaşı'nın bu dünyadan ayrılışı üzerine yazdığı bir şiirde ona şöyle yadeder.

"I.
biz
Batıpark'ta
kuşlara şiir içirirdik

II.
güz
yine bir şiir kasırgası
gibi geldi Mustafa

serap yanlarımı
ç-aldı gitti

aşk başındaki
bir dal özlemi
bugün yine salladık
/

şairim

binlerce iklim döküldü
şiirin ihtiyar saçlarına

bir ılgım kuşu
ağrıttı şiir dallarımı

ve
uçup gitti Mustafa
dünya aralığından" s. 60, 61

Muhsin Yazıcıoğlu, Nuri Pakdil, Ali Akbaş,- Mehmet Akif Baltutan, Mehmet Gemci, Ali Haydar Tuğ, Ali Turan, Mustafa Güven, Ömer Erinc, Mustafa Mızrak, Hacı Ali Özturan, Mustafa Okumuş, gibi dostlarına yazmış olduğu şiirler de *Maraş Saati*'ne dahil şiirler arasında yerini alır.

Yasin Mortaş'ın *Maraş Saati*'nde yer alan bütün şiirlere değinip geçmeyi düşünmüştüm ama yazmaya başlayınca yazı insanı alıp başka başka mecalara sürüklüyor.

Onun başka başka şiir kitapları ne zaman ışıku yüzü görecekti onu görür müyüm görmez miyim bilmiyorum. İnşallah onlarca dosyadan oluşan şiirleri terekesine kalmaz.

Bir gün bu şehirden gidersem Yasin Mortaş'ın dostluğunu ve dağlarda çiçeklerle, kuşlarla konuştuğumuz zamanları hiç unutmayacağım.

Mortaş'ın özellikle Bahaettin Karakoç'a yazdığı *Şiir Sesli Kartal Sağusu* mensur şiiri üzerinde duracaktım ama onun üzerine de bir başkası dursun. Kendisinden önce gidersem bir "Atmaca Sağusu"-nu da dua niyetine peşimizden gönderir inşallah.

1 Yasin Mortaş, *Maraş Saati*, Onikişubat Belediyesi Yayınları, Kahramanmaraş 2021.

● Mustafa Sade

Sâfi Aşk

Ezelî yazgıdır maşukun gamı
Ebedî bir düşe kâfi olur aşk.
Vuslatı yokluktur, kahır ikramı
Aşikâr eylenmez, hâfî olur aşk.

Hayali göklerden söker aylayı
İçine döktürür bin vâveylayı
Bir yanda arafta koyar Leylâ'yı
Bir yanda mecnuna vefî olur aşk.

Mülkü yok velâkin maliktir serde
Hayırla kucaklar seni her şerde
Beratı beklerken rûz-i mahşerde
Günahkâr ruhuna şefî olur aşk.

Yunus'la dergâhta, Musa'yla Tûr'da
Hallâc-ı Mansur'a mihmandır dârda
İbrahim nârına bakar gülzârda
Eyüp'ün derdine şâfî olur aşk.

Sönmesi maddedir, yanması mânâ
Katre katre seni döker ummâna
Arzda bulamazsan bak asumâna
Semavî âlemde refî olur aşk.

Maksuda erişip masum kalanın
Varlığı ram olur türlü talanın
Gönlü secdededir aşkı bulanın
Cemalî olanda sâfi olur aşk...

